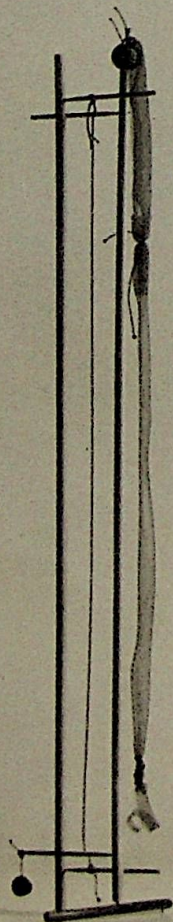

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์
มหาราชินี

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์
มหาราชินี

Rama IX Art Museum Foundation

ผลงานที่จัดแสดงในครั้งนี้ เป็นผลงานที่สร้างขึ้นจากการอุปสมบทและปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อดำ ๗ จังหวัดเลย ก่อนที่จะอุปสมบท ได้ตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้ แต่เมื่อเริ่มปฏิบัติจริงๆ เขา ไม่สามารถปฏิบัติได้ต่อเนื่อง เพราะบางครั้งมีอาการปวดศีรษะ ง่วงนอนเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว จึงพยายามหาวิธีที่จะผ่อนคลาย โดยหาอะไรมาทำเมื่อเกิดง่วง แต่ ถ้าเกิดอาการปวดศีรษะก็หยุดเป็นครั้งคราวไป ในการที่จะเฝ้าของง่วงนอนนั้น ใช้วิธีปักขมิ้นจิว ภาวคลาน ซ่อมแซมบางสิ่งบางอย่างเป็นต้น ในการซ่อมจิ้วที่ขาดเนื่องจากจิ้วเก่าทำให้หลังเกิดเห็นชอบจิ้วที่เขยิบนั้นมีความละเอียดเรียบร้อยดีสวยงามตา จึงได้เกิดความคิดที่จะเขยิบขมิ้นเล็กๆไว้เก็บของโดยใช้เศษจิ้วที่ได้จากเพื่อนภิกษุด้วยกัน จากการที่เขยิบแซมจิ้วและเขยิบขมิ้นเล็กๆเกิดทำให้ อยากรองหาของอื่นๆเมื่อเกิดอาการง่วงนอนในครั้งต่อไป อาการง่วงนอนและปวดศีรษะก็เกิดขึ้นบ่อยครั้งใช้เวลา 2-3 สัปดาห์แรกของการเริ่มปฏิบัติธรรม ทำให้ได้สร้างงานชิ้นประมาณ 9-10 ชิ้นเมื่อสร้างเสร็จแล้วก็เก็บไว้กับจิ้วและสับ เพราะรู้สึกว่ามันทำตัวไม่เหมาะสม

เมื่องานชิ้นนี้สร้างขึ้นมา 9 ถึง 10 ชิ้น ดังที่กล่าวมาแล้ว การปฏิบัติธรรมมีการต่อเนื่องได้ จึงได้หยุดสร้างงานนี้อีก แต่มีบางครั้งจิตใจยังคิดถึงงานอยู่ แต่ก็เป็นความคิดเพราะทำไม่รู้สึกดีว่าเมื่อไรตัวเองจะปฏิบัติเหมือนเขาไป

เมื่อออกพรรษาและลาสิกขาบทแล้ว จึงกลับเข้ารับราชการตามเดิม และยังมีความผูกพันในการปฏิบัติธรรมอยู่ จึงพยายามที่จะไปมาหาสู่เยี่ยมเยียนครูบาอาจารย์หลวงพ่อดำ สำนึกในบางบางครั้งบางคราว เนื่องจากวิวัฒนาการของเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ประกอบทั้งอายุที่ใกล้ชั้วก็ ภัยและผู้ที่ปฏิบัติธรรม จึงไปเที่ยวหาธาตุบอญ์ครั้ง เห็นสิ่งของที่ชาวบ้านนำมาขายก็ซื้อมา คิดว่าอยากจะทำอะไรเล่นที่กลางสถานที่ที่สร้างขึ้นในขณะอุปสมบทอยู่ ผลงานชิ้นนี้หลายชิ้นจะเน้นถึงสัญลักษณ์มากที่สุด แต่บางชิ้นเหมือนกันที่เกิดจากความคิดประชดประชันชั่ววูบแล้วมาสร้างเป็นผลงาน มีชิ้นหนึ่งที่เอาลูกก้นกบ (seed) และลูกก่อ (stone) มาขึงเสียบ และที่สร้างงานนี้คิดถึงความรู้สึกเศร้าเสียใจ ความยากง่ายของการสร้างงานชิ้นนี้คิดว่า จะทำอย่างไรให้รู้สึกห่อหุ้ม หักไม่ให้ความรู้สึกอื่นเกินไป และดูสวยงามด้วย

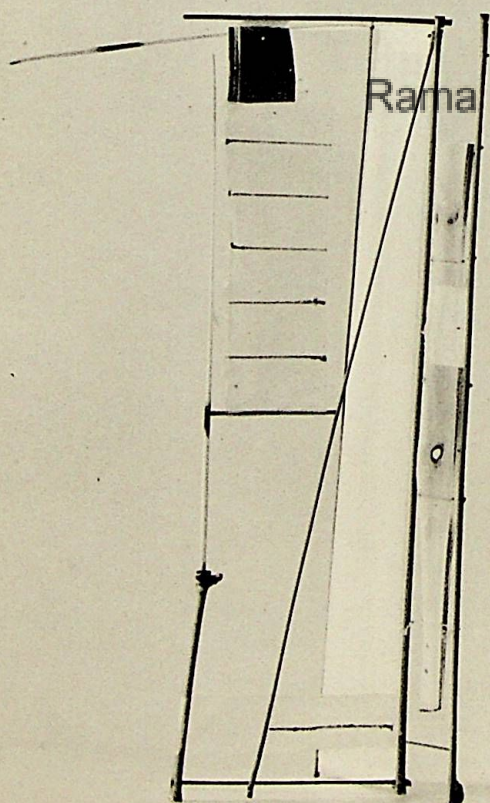
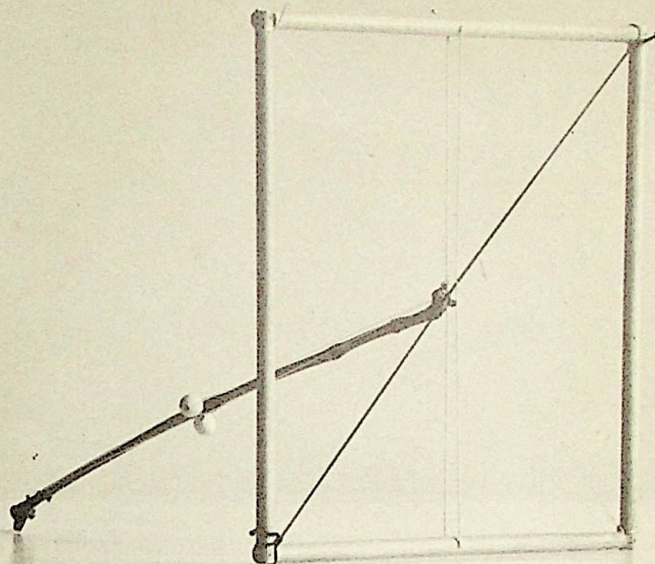
มีอยู่ประมาณ 4 ชิ้นที่สร้างขึ้นโดยมีความตั้งใจจะประชดตัวเองและสังคม รู้สึกตัวเองเป็นผู้มีบุญคุณสูงส่ง มีศักดิ์ ซึ่งจากการสร้างงานชิ้นนี้แล้ว ทำให้ต้องสร้างงานเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 4-5 ชิ้นโดยพื้นฐานความรู้สึกที่ใกล้เคียงกัน 4 ชิ้นแรกใช้รูปร่างของคันชักไวโอลิน บวกกับคันเบ็ดปัก หนึ่งทำไปรู้สึกขบขัน เพราะคิดว่าถ้าใครดูก็ดูไม่เหมือนประชดตัวเอง งานชิ้นนี้ตั้งใจใช้ชื่อว่า "กับดักบุญนิยม" ไว้ตั้งแต่เริ่มคิดจะทำแล้ว อีก 4-5 ชิ้นหลังใช้ผ้าสีทองเป็นหลัก (ผ้าสีทองซึ่งชาวบ้านเรียกว่าผ้าสี ไข่สำหรับศาลพระภูมิ พันคนโม) เป็นคน ทำทูลว่าเรามีบุญคุณ สักแต่ว่าชาวบ้านใช้ในงานมงคลสมรสเป็นสิ่งที่คิดว่าจะนำมาใช้ในการสร้างงานชิ้นนี้ โดยความเผลอแต่ได้เห็นห้องกับชาวบ้านว่าสีจืดๆ สีส่าย ไม่มีสีสัน ซึ่งเราจะได้อันคนเขวกลาวอยู่บ่อยว่า สีจืด จากการที่ได้เห็นใคร่เพิ่มเติมเกี่ยวกับศิลปจีน ความคิดเห็นว่า สีสด แล้วเป็นสีจืดเป็นสิ่งที่ส่อถึงบุญนิยมตัวใดเปลี่ยนไป แต่กลับเห็นว่าสรรพสิ่งทั้งหลาย สีทั้งหลายมีความสวยงามงาม มีประโยชน์และโทษอยู่ด้วยกันทั้งนั้น ในการสร้างงานชุดนี้ใช้ผ้าสีนี้เพื่อต้องการพิสูจน์ให้เห็นว่าวิเศษเองมีทั้งประโยชน์และทุกสิ่งมีความงามอยู่ ขึ้นอยู่กับการนำมาใช้ในโอกาส มีความพอดี ก็จะทำให้เกิดการประสานกับสีอื่น สิ่งอื่นได้ขึ้นอยู่กับการนำมาเสนอ

หลังจากที่ได้หาทางเห็นจากการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังต่อเนื่อง ผลงานในช่วงนี้จะผูกพันกับเรื่องสัญลักษณ์มากกว่าอย่างอื่น

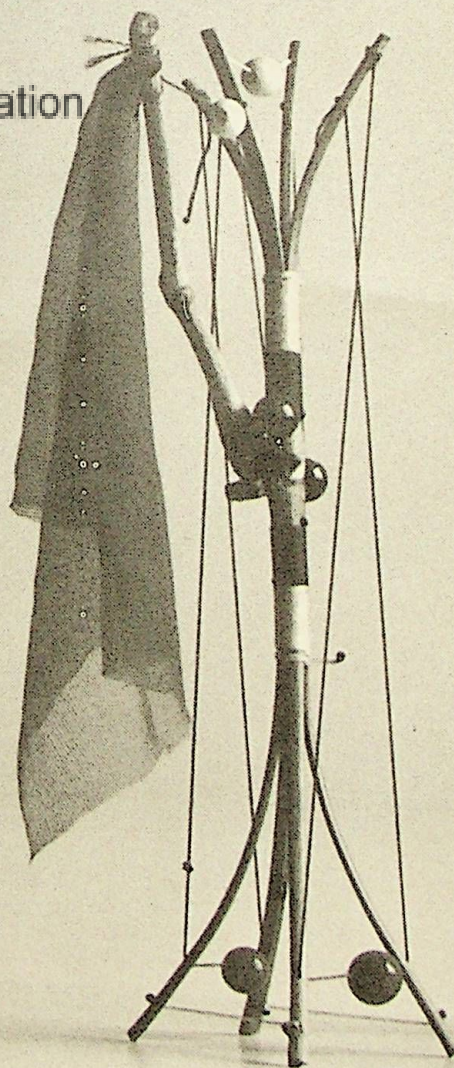
วิเศษที่นำมาสร้างงานที่จัดแสดงที่สมาคมฝรั่งเศสครั้งนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นไม้ไผ่ ไม้โมก และวัสดุอื่นๆ ที่มาเป็นธรรมชาติโดยจะใช้ปะสานกับสิ่งที่มีมาจากธรรมชาติ แต่ได้ถูกเปลี่ยนไป จากงานชิ้นนี้พอมีรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลง ประกอบกับความเชื่อว่าสรรพสิ่งประกอบด้วยสองด้านเช่น มีเกิดมีตาย มีดีมีเลว ซึ่งอยู่ด้วยกันตลอดเวลา (จำได้ว่าเมื่อตอนเป็นเด็กเคยสงสัยอยู่เสมอว่า ทำไมในโลกนี้จะมีคนดีและคนที่ไม่ดี จะมีคนดีอย่างเดียวหรือไม่ก็อย่างเดียวไม่ได้อะไร) ดังนั้นวิเศษนี้ ในการสร้างงานจะใช้หลักเกณฑ์ แต่ไม่เคร่งครัดนัก เพราะบางครั้งขณะที่สร้างงาน ทุกอย่างจะเป็นไปเองตามอัธยาศัย ในการเลือกใช้วัสดุ

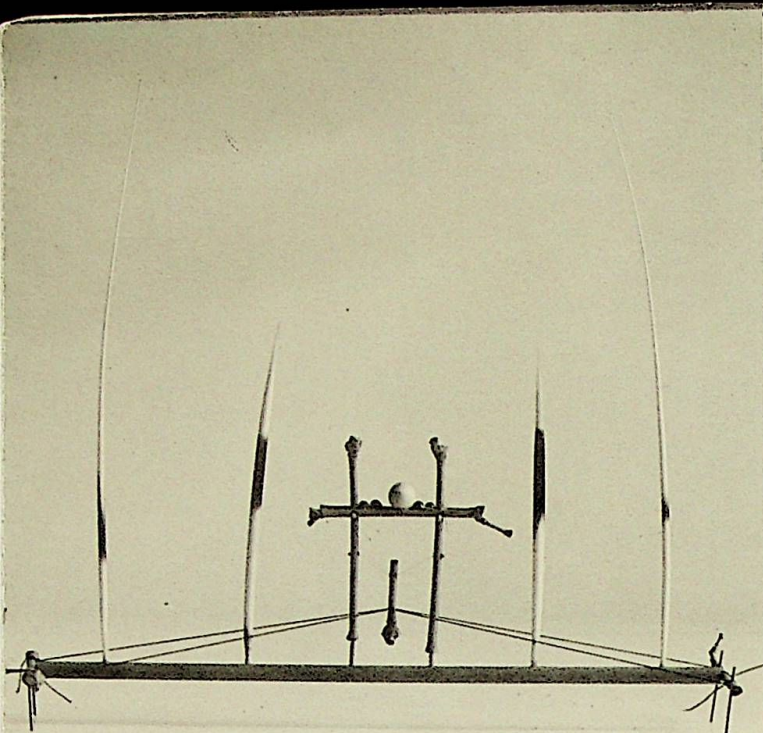
รูปร่างของผลงานหลายชิ้นได้จากการทรงจำ เช่น เครื่องมือทำนาหาคันของชาวบ้าน เครื่องดนตรี แต่จะเลือกมาเฉพาะส่วนที่สอดคล้องกับความรู้สึกส่วนตัวเท่านั้น ส่วนใหญ่ที่สร้างขึ้นจะบอกถึงงานนา ไร่ไถว่าออกมาเป็นรูปร่างอย่างไร บางครั้งเมื่อสร้างขึ้นมาแล้วดูเหมือนสิ่งของที่เคยเห็น คุณเคย ก็จะเปลี่ยนแปลงและเพิ่มเติมใหญ่ แปลกไปจากความคุ้นเคยนั้นเสีย บางครั้ง บางอันไถวางแผนไว้ก่อน แต่ก็มักจะเปลี่ยนแปลงเพื่อต้องการให้มีความรู้สึกอยู่ด้วย ในการวางแผนนั้นทุกอย่างที่อยู่ในความคิดก็ใช้เหตุผลเป็นประการสำคัญ เมื่อสร้างผลงานออกมาจึงทำให้ไม่เหมือนใคร แต่ขาดความรู้สึก ดังนั้นในการสร้างงานเป็นการรวบรวมทั้งความรู้สึกและเหตุผล ทั้งตั้งคำถามสำหรับตัวเอง จึงเห็นได้ว่าผลงานที่จัดแสดงในครั้งนี้ เป็นเสมือนเทคนิคส่วนตัวของข้าพเจ้า ในอันที่จะทดสอบตัวเอง เขาใจ เห็น รู้จักตัวเอง เพื่อที่จะได้คลายการยึดติดตัวตนในภพภวนา

กมล หัตถ์

Rama IX Art Museum Foundation

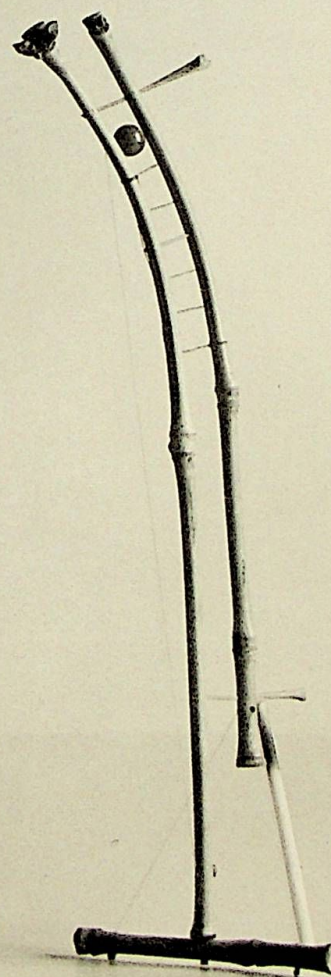
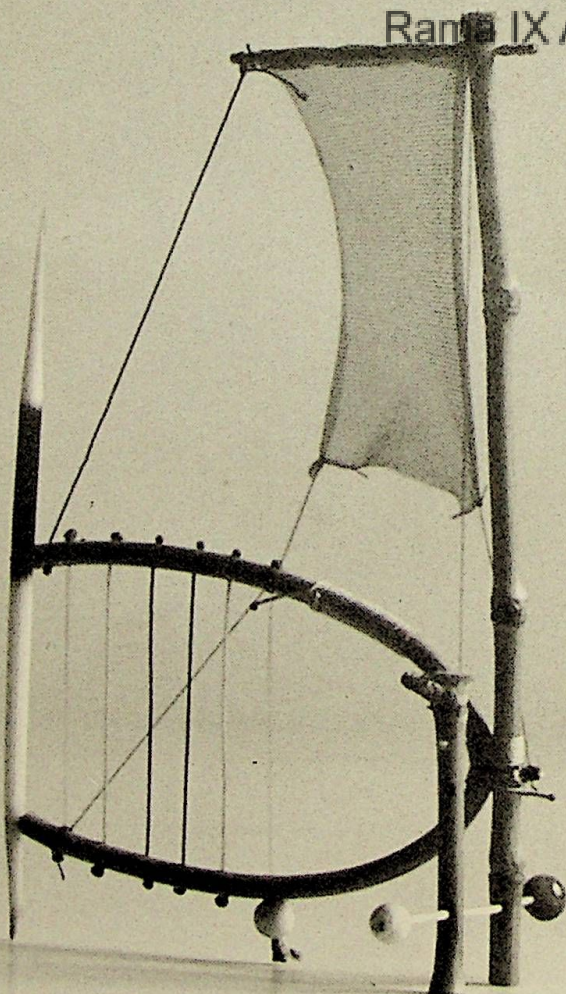

" L'idée de monter cette collection de mobiles me vint alors que j'étais au temple de LOEI . Je pratiquais la méditation sous la direction de Luang. Initialement je voulais consacrer tout mon temps à la méditation, mais très vite qu'il était difficile, au début, de se concentrer . Je travaillais et attrapait des maux de tête ou tombait endormi . Aussi il me fallut des occupations futiles pour éviter de m'endormir : balayer le sol du temple, effectuer des petites réparations, ou raccommoder ma robe safran . Et c'est pendant ma tenue que je remarquai que les points du tissu en étaient purs et me donna l'envie de faire quelque chose de petit et de bien fait . Je fis un sac dans un morceau de tissu d'une vieille robe de moine et je trouvai cela agréable et satisfaisant . Par la suite, chaque fois que je sentais le sommeil, je fabriquais quelque chose qui exigeait un travail méticuleux. J'eus, au début, très vite , 10 réalisations de ce genre à mon actif . Dans le même temps, et ma tendance à la somnolence avaient disparu . Je pouvais donc continuer mes pratiques religieuses dans de bonnes conditions . Plus tard, après être revenu à la ville, je continuai à fréquenter les temples et fus intéressé par les objets qui y étaient posés en offrande . Et cela me décida à reprendre une activité de création . Les objets que j'inventai alors sont la matérialisation de mes idées de méditation, de l'équilibre, goût pour le cynisme, aspiration à la liberté.

Puis j'évoluai et créai 2 séries d'objets nouveaux . Les uns sont la matérialisation d'un arc de violon et d'une canne à pêche ; je les appelle " piège esthétique ". La principale de la 2e série est un amalgame d'étranges chiffons roses . Pendant longtemps j'ai acquis qu'une couleur aussi criarde ne confère aucune valeur artistique . Je prétends qu'il n'en est pas toujours ainsi . J'utilise des matériaux naturels tels que le bambou , les graines, les noix de coco, le porc-épic et les pierres .

Les formes de mes objets sont la reminiscence de notre environnement que j'ai réalisé ce que mon esprit a imaginé ; mon travail a été guidé par la méditation . Cette série d'oeuvres représente, pour moi, une période d'autoanalyse et de paix " .

Randall Art Museum Foundation

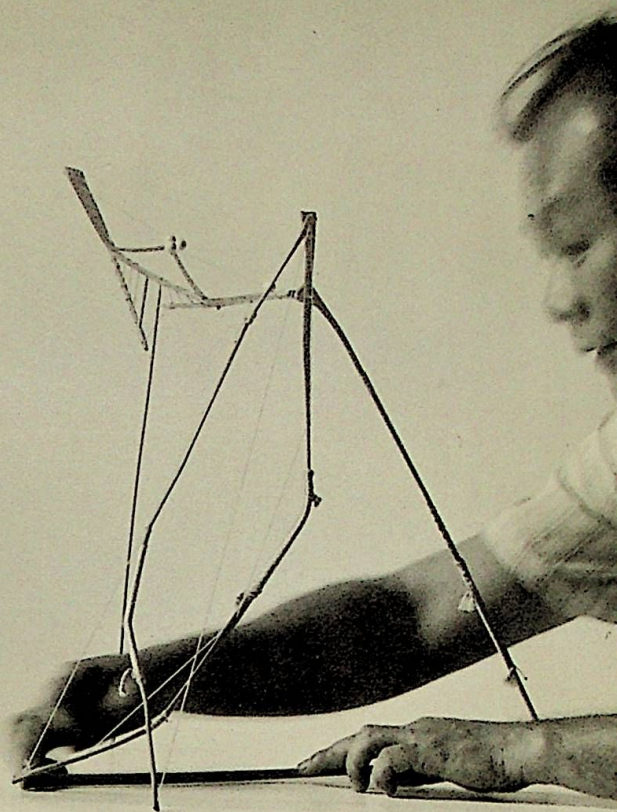
moins dans un
 Paw Thien .
 je découvris
 mais longtemps
 trouver quelques
 , par exemple,
 est en raccommo-
 et fins . Cela
 s alors un petit
 cette tâche agré-
 neil venir, je
 out du compte,
 , mes maux de tête
 uer mes études
 la vie civile, je
 y sont toujours dé-
 on .

moment : recherche

ombinaison d'un
 que ". La matière
 est depuis long-
 stique à quoi que

biquants de

otidien ; mes mains
 es sensations .
 d'introspection

Rama IX Art Museum Foundation

Curriculum Vitae

First Name:	Sanit
Family Name:	Khewhok
Sex:	Male
Marital Status:	Single
Date of Birth:	15 May, 1944
Profession:	Government official, Fine Arts Department, Ministry of Education Curator, Deputy Director, National Gallery Guest Lecturer for the Introduction to Conservation of Art Objects, Silpakorn University Art Teacher, French School, Bangkok Researcher, Surrealism in Thailand
Education:	Silpakorn University- Diploma Fine Arts; Academy of Fine Arts, Rome- Diploma, 1985, Rome Center Certificate, 1972
Exhibitions:	Group exhibition (painting), Bhira Sri Institute of Modern Art, 1976. Two man exhibition (painting), Bhira Sri Institute of Modern Art, 1980.
Awards:	Silver Medal, painting competition at Seriano, Italy, 1974. Japan Foundation grant to visit Japan, 1980. Cultural Award and grant to visit Australia, Australian Government, 1983.
Publications:	Thai introduction to the catalogue for the Third Asean Exhibition of Painting and Photography, 1984..

ศิลปเป็นจริงไ้ที่ความคิด ความคิดทางศิลปอาจคลุมเครือไม่เด่นชัด หรือเล็กน้อย
แต่ไม่อาจปลานาการไปได้ เพราะอาศัยสิ่งนี้เท่านั้นที่เราสามารถใช้เป็นแกนยึด
เหนี่ยวของข้อพิจารณาว่า จะยอมรับความเป็นศิลปของ"สิ่ง"ตรงหน้าหรือไม่ เป็น
ไปไ้กว้างงานชิ้นเลิศ แท้จริงเป็นเพียงความคิดบริสุทธิ์ อาศัยรูปแบบเป็นที่สัดค้เท่านั้น
นั่น ท้ศนะวิจารณ์ที่เราแสดงออกไปสู่"สิ่ง" จึงเกิดผลคือ"เปลือก"แห่งความคิด
ข้อขัดแย้งกลับกลายเป็นรายการปลักย่อยของรสนิยม ต่างบุคคลต่างมีแตกต่างกัน

Rama IX Art Museum Foundation

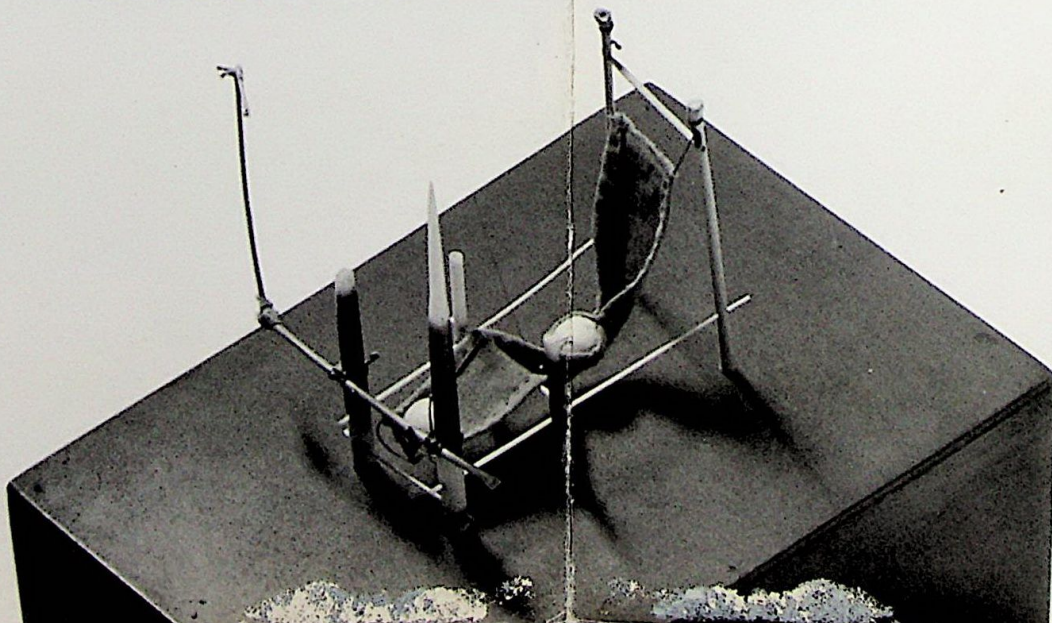
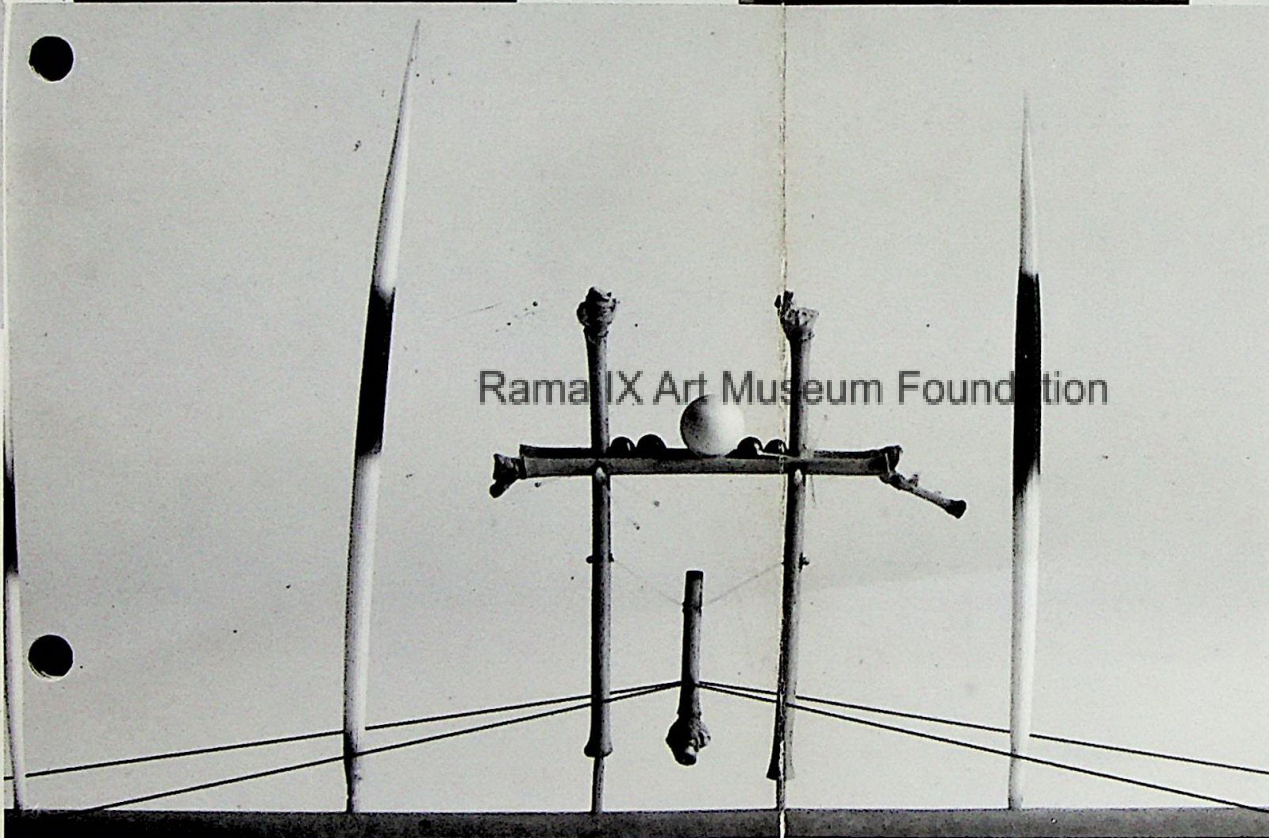
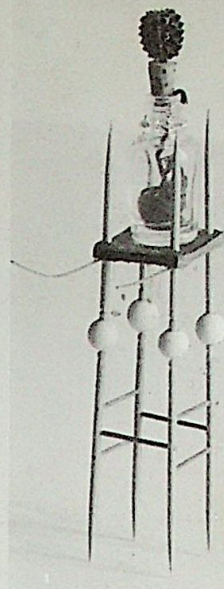
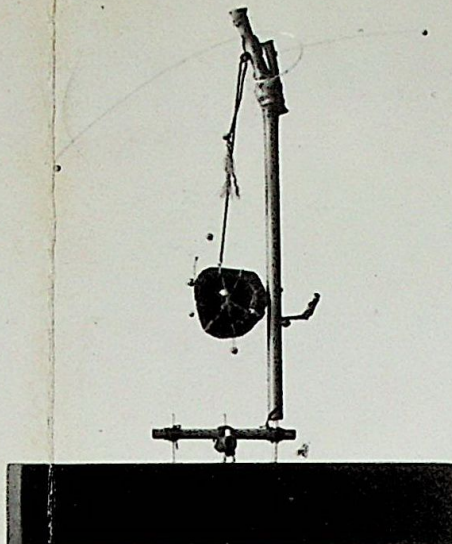
เมื่อศิลปใน"สร้างสรรค" เรามีฐานะเป็น"นาย"หรือ"พระเจ้า"แห่งจักรวาลความคิดส่วนตัว
ความสำเร็จที่มาจากอำนาจการควบคุมสรรคสิ่ง ที่ตนเองเลือกสรรไว้ ประติมากรเป็นนาย
แห่งรูปทรง สถาปนิกเป็นนายแห่งที่ว่าง จิตรกรเป็นนายแห่งการลง "ตัวตน"ทางความคิด
แสดงออกผ่านสื่ออย่างเด่นชัด อย่างที่ไม่ยินยอมให้สิ่งอื่นมาเทียบเคียง แต่บางครั้งสภาพ
การต่างไป อันเป็นเหตุให้เขาเจ้าเชื่อว่ามีลักษณะหาที่ หรือเจตจำนง (อาจตรงกับ focus
ของฟัสนิท) สำคัญสองคน เกี่ยวกับความคิดทางศิลป คนหนึ่งคือโลกที่วัตถุปราศจากตัวตน
จนกว่าจะได้รับการชูปชีวิตจาก"พระเจ้าศิลปิน" อีกคนหนึ่งเป็นโลกที่กลับตรงกันข้าม
ดูเหมือนว่าไม่มีพระเจ้า ศิลปินก็เช่นกันกับสิ่งอื่น เพียงแต่เป็นผู้รับหน้าที่"นำเสนอ"ทาง
ความงาม(บอยครั้งทวยความนอบนอมถ่อมตน)ให้กับบรรดา"สิ่ง"รวมโลกทั้งปวง(ซึ่งที่
ก็พร้อมจะแสดงตนไปสู่สภาพความเป็นศิลปใดทุกเมื่อ) โลกทั้งกล่าวดำรงอยู่บนความสัมพันธ์
ระหว่าง วัตถุ—ศิลป—ศิลปิน รวมกันเสนาสามเส้า บนพื้นฐานความเป็นมิตร

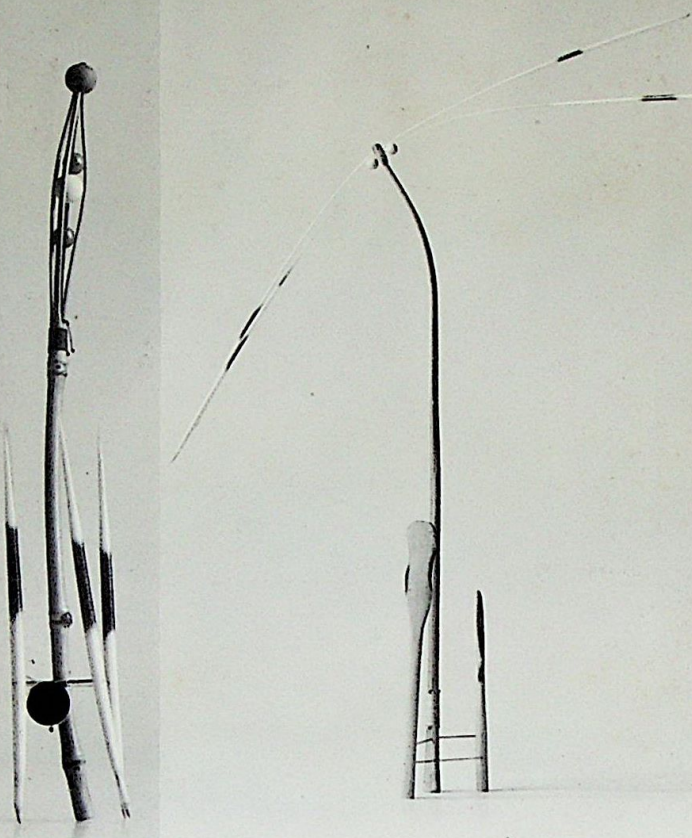
หากโลกแห่งความสมคณนี้มีจริง ก็เป็นโลกที่ฟัสนิทเป็นสมาชิก และคงอยู่. ชิด.
ตะวันออก คนจำนวนน้อยรู้จัก และยิ่งน้อยกว่าที่เป็นทุกโลก เนื่องจากอำนาจแห่ง
จินตนาการไม่อาจผลักดันไปถึง รวมทั้งหลังทางใจทวย

ผลสำเร็จในงานของฟัสนิท อาจประเมินโดยอาศัยกายภาพทางวัตถุหรือแม้แต่
ความงามในรูปทรง ความที่ศนะส่วนตัวของข้าเจ้า สารทางความคิดมิได้อยู่ที่
การประกอบกันเป็นรูปเบื้องหน้า ผู้ชมเป็นบุคคลที่ 4 เข้าฟังการสนทนาระหว่าง
วัตถุ—ศิลป—ศิลปิน (รูปทรงทั้งหมดควรถือเป็น"กับคักรสนิยม") ความงาม(ถ้า
มี)ก็เป็นประสบการณ์เฉพาะตน เว้นแต่ว่าบทสนทนานั้นไร้สาระเช่นที่เป็นอยู่
เสมือนในสิ่งที่เรื่อกันว่า"ศิลปกรรม"ในปัจจุบัน ความคิดในงานของฟัสนิทยาก
แก่การอธิบาย(เป็นถ้อยคำ) ประการหนึ่งเนื่องจากความเปราะบางจนแทบไม่อาจ
ทนต่อลมปากที่รุนแรง อีกประการหนึ่งเพราะเหตุว่า"ภาษา"ที่ใช้ ปราศจากไว-
กรรมนิคแต่ชัด แม้ว่าปรากฏเป็นวัตถุจริงก็เป็นโครงสร้างทางใจ
ประเด็นน่าสนใจสุดท้ายก็คือ พิจารณามานงานของฟัสนิท มีคำถามเกิดขึ้นว่า
"ขอบเขตอันคงรวมอยู่ที่ระดับใด ที่วัตถุ และศิลปินจะแยกตัวออกจากกัน"

9/10/2566

Amurcu Inyue

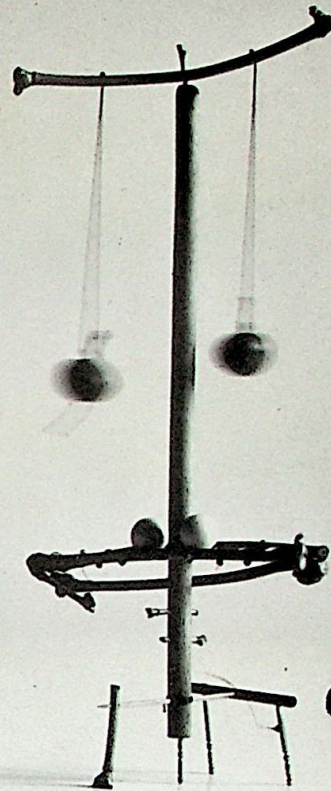
The inspiration to create this collection of work came to me while I was a monk living in a temple in Loel. I was practising meditation under the guidance of Luang Paw Thien.

Initially I wanted to devote all my time to meditation but I discovered that at the beginning it was very difficult to concentrate. If I kept at it for a length of time I developed a headache or felt sleepy. So I had to invent some trivial tasks to keep from falling asleep for example, sweeping the temple grounds, doing small repairs, mending my saffron robe. As I was mending the robe I noticed that the stitches were neat and fine. It made me want to do something small and well made also. I made a pouch out of a piece of an old saffron robe and found the work pleasant and satisfying. Subsequently, whenever I felt sleepy, I fabricated something which required fine detail. Finally, I had about 10 pieces altogether. However, after 2 or 3 weeks, the headache and sleepiness disappeared. Since I was able to continue my religious study properly, I no longer found any reason to continue with this work to relax my mind.

At the end of Lent I disrobed and came back to my job as a civil servant. I continued to visit my Master at Wat Sanam Nai. I was a frequent visitor to Wat Mahathat which is near the office. In the stalls around the temple ground I saw objects of interest which are brought to the temple to be sold. This prompted me to resume my desire to create.

Some pieces of work from this period project the sense of balance which I was trying to achieve. A few of them are the result of my cynical thoughts while others represent my ideas of duality. Looking at some round stones and seeds I thought of freedom and I imprisoned the stones in a cage. The difficulty in completing this piece was in the ability to balance the feeling of confinement and freedom and at the same time give a sense of beauty.

As apart of my evolution, I made 2 sets of items: the first 4-5 pieces look like a combination of a violin bow and a fishing rod.

I call it "an aesthetic trap". The main component of the second set is a length of shocking pink chiffon. It has long been established that anything of such a gaudy colour is of no artistic value. I aim to prove that this is not always so.

I use natural materials like bamboo, seeds, porcupine quills and stones. The stones, of course, have been 'touched up' by man. It is interesting to note how materials alter, depending on the way they are used.

The shapes of these pieces are reminiscent of the everyday environment. A musical instrument, a bird's trap or a fish, flased through my mind as I worked. Guided by my feelings, the hands produced what the mind had evoked.

This series of work has been for me a journey towards self-analysis, internalising and peace.

ขอบคุณ

หม่อมราชวงศ์จักรกรรณ จิตรพงศ์

คุณหญิงจันทรี รัตนิน

สมาคมฝรั่งเศส

หอศิลป์แห่งชาติ กรมศิลปากร

บริษัทโอเรียนทิวรัล จำกัด

เขมานันท์

อรนุช คุลยานนท์

จักรพันธ์ โปษยกฤต

จิรทัศน์ ศิทรปริษา

ลักขณา วิเศษวงษา

สกล เกษมพันธ์

พิพัฒน์ พงศ์พิตร

วิทยา หาญาวีรวงศ์ศิลป์

Rupica Chawla

Joyce Rainat

At first glance, the works of Sanit Khewhok seem quite simple. However, the works quietly affect the viewer on several different levels.

Sanit's work deals with the very serious problems of balance, color and the combination of materials not normally juxtaposed against one another in the same situation. Solutions to the most basic problems of construction are integral elements in Sanit's art.

Although the work itself is quite serious, there is another side. The pieces can be interpreted in a myriad of different ways. They may suggest toys, games or weird musical instruments. Whatever, the works have a sense of humor. They invite the viewer to let down his inhibitions and play. That is to say that Sanit's works afford the viewer the luxury of being a child again. This is perhaps the greatest gift an artist can give his public.

Carol v. Doran

Rama IX Art Museum Foundation

CON-tempus
THE BACCARA FINE ART CENTER